

Dimitri⁺S

Revista Parohiei „Sfântul Dumitru-Postă” - Paraclis Universitar

Nr. 207 | 13 - 26 iulie | 2020 | Anul VIII

apariție bilunară

Idei pentru evitarea bârfei
Părintele Paroh Mihai GOJGAR

Ce ne-ar spune Sfântul Ilie?
Arhimandritul Mihail DANILIUC

Tudor Arghezi – viață în text
Horia-Ioan IOVA

NOILE TITLURI

Editorial

Idei pentru evitarea bârfei

Pateric**Explicarea Sfintei Scripturi**

Carul de foc

Puncte de vedere

Ce ne-ar spune Sfântul Ilie?

Interviu

Despre bucuria de a fi în Biserică

Tradiții

Sfântul Ilie (20 iulie)

Dicționar liturgic**Istorie**

Tudor Arghezi – viață în text

Creștinismul în lume

TIPAR REALIZAT LA

www.pimcopy.com

Email: pimcopy@yahoo.com

Adresa: B-dul Mihail Kogălniceanu,
nr. 24, Parter, Sector 5, București
Tel: 0758.971.001

REDACTIE

COORDONATOR: Pr. Paroh Dr. Mihai GOJGAR

REDACTOR-ŞEF: Monica DAMIAN

CONCEPȚIE GRAFICĂ și DTP: Andrei JORA și Daniel JORA

DISTRIBUȚIE: Mihaela IANCU

COLABORATORI: Horia-Ioan IOVA, Oana IVAN, Daniel JORA,
Bogdan NICOLAESCU, Ionelia OLTEANU

ISSN 2393-4859

ISSN-L 2393-4859

Foto Coperta 1: Mircea FLORESCU

Idei pentru evitarea bârfei

Pr. Paroh Dr. Mihai GOJGAR

Izbăvește-mă de clevetirea oamenilor și voi păzi poruncile Tale (Psalmi 118, 134).

Locul de muncă se regăsește între primele situații unde fiecare dintre noi cade în păcatul mizerabil al bârfei. Probabil niciunul dintre noi nu a evitat vorbirea de rău, discuțiile despre greșelile celorlalți sau vreun tip de sarcasm ucigător de suflet. Unii șefi încurajează o astfel de comunicare, uneori chiar participă și ei, pentru a afla lucruri ascunse despre angajați și societate; alții, dimpotrivă, încearcă să stopeze toxicul obicei.

Pentru un creștin, fie el director, coordonator ori angajat, bârfa nu poate fi altceva decât o comunicare neproductivă și poluantă pentru mediul lucrativ. În scaunul spovedaniei am întâlnit numeroase persoane care s-au plâns că nu reușesc să scape de clevetire, nu știu ce soluții să găsească. Încercăm să propunem în rândurile următoare câteva idei pentru transformarea dialogurilor defăimătoare în comunicări emulatoare.

1. Arta redirectionării. Bârfele sunt suculente și misterioase, iar cei ce le ascultă au o euforie a răului și tendința de a le răspândi. Însă gura

Foto: Mircea FLORESCU

bârfitorului e ca o gură de canal: prin ea se scurg numai mizerii. Cum ar fi, însă, să prefacem negativul în pozitiv, să încercăm să dăm mai departe doar ce este bun despre cel de lângă noi? Cum ar fi să se dezvolte între colegi un entuziasm născut din aflarea reușitelor celui alt?

2. Sinceritatea pe primul loc. Denigrarea aproapelui vizează nu doar chestiuni de muncă, ci și aspecte ale vieții personale; evident, fără nicio intenție de găsire a unei soluții sau de oferire a unui sprijin. Eh, ce-ar fi să se discute, cu respect, chestiunile private, dar să se caute variante de ajutor pentru cel ce suferă de lipsă de bani, probleme de familie ori comportament deviant?

3. Șoptirea – cale de apropiere între oameni? Poate că acesta este un motiv al plăcerii de a bârfi.

Se creează cercuri de încredere sau biserițe (ce cuvânt nefericit pentru a desemna, de fapt, lipsa de unitate!), iar de aici grade diferite de intimitate. Nu ar fi mai bine ca șoptirea celor de laudă și primirea cu recunoștință a unor critici pertinente, prietenești, să ne apropie și mai mult unii de alții? Ar trebui să căutăm și să încurajăm pe cei care, cu bună-credință, vor să ne spună aspecte mai puțin plăcute sau pure din comportamentul nostru. Și chiar dacă nu au dreptate, măcar ne pune pe gânduri sau ne smerește.

4. Dumnezeu, nu cel rău.

Promovarea aspectelor luminoase duce la eliminarea umbrelor din locul în care ne aflăm, din cel care vorbește și din cel care ascultă. A

mărturisi virtutea înseamnă a izgoni păcatul. Fără a evidenția ce a greșit sau ce nu face corect celălalt, ci doar a sublinia reușita și gândul frumos. Și orice om are și lumini, și umbre.

Ce faci dacă afli că ești bârfit? Aflăm dintr-un proverb românesc: *Lasă-i să te vorbească de rău. Pe Lună n-o lătra câinii?*

Păziți-vă deci de vorbele cântitoare și deșarte și feriți limba voastră de clevetire, fiindcă vorba cea mai tainică nu va trece fără pedeapsă și gura mincinoasă aduce sufletului moarte (Înțelepciunea lui Solomon 1, 11).

Pateric

Când vei vedea pe cineva că te urăște sau te nedreptățește, începe să-l pomenești la rugăciune

Bunăoară, vă spun: dacă ai supărat pe cineva sau te-a supărat cineva și începi să-l pomenești la rugăciune, numai vezi că, de la o vreme, se ridică ura din mijloc. Prin rugăciune, se taie vrajba și îndată îl câștigi pe acela și îl aduci la înțelegere, la unire. De aceea, spune Sfântul Maxim: Când vei vedea pe cineva că te urăște sau te nedreptățește, fie cu dreptate, fie cu nedreptate, începe să-l pomenești la rugăciune. Dar să nu-l pomenești, să-i fie lui vreun rău, că atunci cade pe tine. Să zici așa: „Doamne, lisuse Hristoase, miluiește-mă pe mine păcătosul și pe fratele meu (cutare), că pentru păcatele mele s-a supărat pe mine. Pentru că fratele meu este oglinda mea și el vede răutățile mele”.

Așa spune și Sfântul Ioan Scărarul. „Să nu învinuiești cumva pe fratele tău când te rogi pentru el, sau să-i ceri pedeapsă”, cum îi pun unii în pomelnice la vrăjmași. Nu-i voie! Chiar dacă îi puneți pe unii la vrăjmași, Biserica știți cum se roagă? Biserica se roagă pentru vrăjmași să-i înțelepțească, să le ierte păcatele, să-i aducă la cunoștința adevărului, să-i facă blânzi și să-i întoarcă cu bine.

„Ne vorbește Părintele Cleopa”, Editura Mănăstirea Sihăstria, 2010.

Foto: doxologia.ro

Carul de foc

Potrivit textului din *IV Regi 2, 11*, Sfântul Proroc Ilie a fost înălțat la cer într-un car de foc. Episodul este bine cunoscut. Totuși, un car, chiar și de foc, trebuie condus de cineva. Cine a fost vizitiul: Sfântul Ilie sau altcineva? Carul de foc este tras de cai de foc, ceea ce sugerează apartenența lor cerească. Sfântul Proroc Ilie își începe de altfel cariera profetică pogorând foc din cer (*IV Regi 1, 9-15*) și, respectiv, o încheie înălțându-se într-un car de foc.

Atelajul mai apare în Scriptură într-un loc important, în *IV Regi 6, 17*, într-un pasaj din viața Sfântului Proroc Elisei (ucenicul Sfântului Ilie), confirmând încă o dată, în altă ordine de idei, că viețile celor doi profeți, Ilie și Elisei, trebuie citite în paralel. Acolo se relatează că în timpul unui asediu sirian, Elisei își liniștește ucenicul (probabil, Ghehazi) spunându-i că cei care sunt de partea lor sunt mai mulți decât cei care sunt de partea inamicilor. Atunci, rugându-se Elisei, ochii ucenicului se deschid și acesta

vede mulțime mare de care și cai de foc împrejurul lui Elisei. Episodul indică mai bine și caracterul militar al carului de foc, sugerând în egală măsură că profetul Ilie a fost înălțat la cer, adică a fost primit în rândurile oștirii cerești, formată din care de foc trase de cai de foc.

Revenind însă la problema pusă la început, ne întrebăm dacă Sfântul Ilie însuși a condus carul în care s-a înălțat. Cea mai simplă explicație ar fi că exact așa au stat lucrurile, ceea ce se reflectă și în unele icoane ortodoxe unde Sfântul Ilie este reprezentat conducând el însuși caii. Totuși, cercetând cu mai multă atenție textul biblic din *IV Regi 2, 11*, observăm că pe când Ilie vorbea cu Elisei, carul de foc îi desparte. El nu apare brusc, ci aflându-se în mișcare, se interpune între cei doi. Gramatical, verbul „despărțindu-i” este de fapt la plural, ca și cum caii trăgeau singuri carul și ei sunt cei care l-au separat pe maestru de ucenic. Cu toate acestea, explicația este puțin probabilă, pentru că textul sugerează fără discuție

mișcarea carului. Cineva trebuie să fi condus caii, dar cine? [...]

Dacă în cazul lui Ilie carul apare singularizat în comparație cu mulțimea de care descrisă în viața profetului Elisei, aceasta trebuie să sugereze că era vorba de un car special. Cine ar fi putut ține hăturile dacă nu Conducătorul ultim al oștirii cerești, Iahve (numele personal al lui Dumnezeu în Vechiul Testament)? Mai mult, Chivotul Legii (în care se găseau Tablele pe care erau scrise cele 10 porunci) pe care erau sculptați din aur doi heruvimi este identificat cu un „car”, un car al heruvimilor de aur. Ce poate să sugere cel mai bine focul din

care este făcut de fapt carul, dacă nu aurul? De asemenea, multe texte îl prezintă pe Iahve ca pe Cel care „șade pe heruvimi” (I Regi 4, 4). Heruvimii sunt ființe cerești hibride, cu corp de taur sau leu, cu aripi de vultur, dar cap de om, semnificând rațiunea. Dacă Iahve este conducătorul carului de foc, ei trebuie să fie atunci „caii de foc” potriviți unui asemenea atelaj. Având în vedere că orice arătare a lui Dumnezeu în Vechiul Testament este de fapt o arătare a lui Hristos, atunci Vizitiul este chiar Hristos. Cu alte cuvinte, înălțarea omului spre cer este accesibilă omului doar prin Hristos după ce sufletul s-a curățit ca într-un foc de patimi.

Alexandru Mihăilă, *Nelămuriri din Vechiul Testament*, Vol. I, Ed. Nemira, 2011, pp. 372-376.

Foto: Andreea DOBRESCU

Ce ne-ar spune Sfântul Ilie?

La mijlocul lui iulie, proslăvim pe unul dintre cei mai cunoscuți sfinți, singurul dintre cei 16 profeți ai Vechiului Legământ căruia Biserica i-a rezervat o cinstită deosebită, marcată în calendar cu roșu. Sunt profeți care au scris despre anumite aspecte din viața Mântuitorului Hristos, însă doar Ilie are acest privilegiu, deși el nu a consemnat nimic în scris. Viața sa cu totul specială - o prefigurare a vieții Mântuitorului - i-a făcut pe Sfinții Părinți alcătuitori ai rânduielilor noastre ortodoxe să-i consacre o zi de pomenire.

Știm din dumnezeieștile scripturi că Prorocul Ilie nu a fost mușcat de fiorul morții, ci, înălțat cu trupul la Cer, așteaptă, într-o atemporală și tainică existență, să coboare printre noi, spre a-și împlini misiunea de „al doilea mergător înainte al venirii lui Hristos”, după cum mărturisește troparul sărbătorii. Nu avem o explicație concretă a alegerii cinstitii zilei sale în toiu verii. Poate, știind

puterea mijlocirii sfântului la tronul lui Dumnezeu pentru ajutor în vreme de secetă, Părinții de odinioară i-au rânduit slujba în mijlocul lui iulie, tocmai pentru a-l face un aliat la Cerescul Părinte pentru ploi liniștite, aducătoare de belșug. Probabil că tot din pricina acestei nemaîntâlnite situații din calendar, poporul român evlavios a urzit o interesantă poveste despre ziua Sfântului Ilie: „Se zice că Prorocul Ilie îl tot întreba pe Dumnezeu: «Zi-mi, Doamne, când este ziua mea?», dar Cel Atotputernic îi răspundea: «Mai este Ilie până atunci, mai este...» La câteva zile după 20 iulie, Sfântul Ilie își face iarăși apariția în fața Domnului, repetându-și nedumerirea: «Te rog, Doamne, spune-mi și mie, mai am mult de așteptat până la ziua mea?». Dumnezeu Se uită la el cu bunăvoință, zicându-i: «Apoi, dragul meu, ziua ta tocmai a trecut!»”. Poate că ziua de care vorbește legenda să fie chiar ziua în care Ilie, Prorocul, se va întoarce pe pământ.

Dar pentru că am adus vorba de acest eveniment cu totul unic în istoria umanității, să amintim de cuvintele Sfintei Scripturi: Ilie și Enoh vor reveni printre oameni în zilele de dinaintea celei de-a Doua Veniri a Mântuitorului, predicând momentul cutremurător al Judecării și biciuind urzelile lui Antihrist, prin care mulți vor fi înșelați. Statornicilor în credință Sfântul Ilie le va da curaj, putere și necurmată nădejde

Foto: scarmelitanisnagov.ro

Foto: Mihaela MIRCEA

Întru cuvintele Mântuitorului: „Slugă bună, credincioasă, intră întru bucuria Domnului Tău”.

În tot acest răstimp, va avea răgaz berechet să ne vorbească tuturor. Vă propun un exercițiu de imaginație: cum ar fi dacă dumnezeiescul proroc ar participa la o ședință a Parlamentului României, reunit într-o sesiune menită să aprobe o lege contravenind credinței multiseculare a neamului nostru? Ce le-ar zice? Dar dacă ar fi de față când unii, aflați în bejenie față de valorile sfintei noastre Ortodoxii, ar continua să denunțe ori să calomnieze cu aceeași îndârjire Biserica și pe slujitorii ei? Va aproba pe cârmuitorii noștri lumești, care făgăduiesc una, dar fac cu totul altceva? [...] Dar profesorii care și-au neglijat misiunea de a lumina, oare cum îl vor privi pe Sfântul Ilie în ochi? Medicii, asistentele, infirmierele din spitale care și-au încălcat chemarea

sfântă de a sluji vieții, cum vor fi socotiți de omul lui Dumnezeu? Cum îi va privi pe judecătorii care nu au dovedit nepărtinire, osândind oameni nevinovați? Celor bogați care au uitat ce este mila, îndurarea, compasiunea, ce le va spune? Pe săracii leneși, pătimiși, credeți că-i va felicita? Dar pe copiii care-și necinstesc părinții? [...] Până la venirea sa fizică, Sfântul Ilie este printre noi, ne privește cu bunătate, dacă împlinim voia Domnului, dar și cu asprime, cât timp rătăcim de la chemarea cerească. Din icoană, tuturor ne șoptește aceste lucruri, dojenind, îndreptând pe cei hoinari de la drumul mântuirii, dar, deopotrivă, miluind pe toți cei care se lasă cârmuiți în viața lor de dorul după Cer.

Rămâne doar ca noi să dobândim „urechi de auzit”.

doxologia.ro

Despre bucuria de a fi în Biserică

Continui periplul meu prin minunata călătorie în descoperirea oamenilor calzi și plini de bunătate ai Bisericii „Sfântul Dumitru-Poștă”. Fiecare poveste de viață pe care am aflat-o a pus bazele unei experiențe minunate care mă va determina pe viitor să înțeleg mult mai bine oamenii.

Cu fiecare dintre ei simt că am creat o legătură deosebită. Știu că, de fiecare dată când ne vom întâlni, ne vom zâmbi și ne vom reaminti de ce ne-am regăsit în biserică. Pentru că despre asta este vorba: despre regăsire, liniște, bucurie.

Cu cele mai frumoase cuvinte o să îi fac introducerea și următorului interviu pentru că merită. Domnul Adrian-Ștefan Ionescu face parte de foarte mult timp din familia Bisericii „Sfântul Dumitru-Poștă”. Atât de mult timp încât fiecare discuție cu dumnealui se transformă într-o lecție de viață, exact așa cum este și acest interviu.

Foto: Arhiva personală

Adrian-Ștefan IONESCU,
68 ani, București, pensionar

Știu că faceți parte de multă vreme din comunitatea aceasta minunată. Cum ați ajuns la Biserica „Sfântul Dumitru-Poștă”? Care e povestea dumneavoastră?

Nu-mi aduc aminte cu exactitate data când am venit împreună cu soția mea la Biserica „Sfântul Dumitru-Poștă”. Nici nu caut să calculez, pentru că întâlnirea noastră cu această biserică și oamenii ei face parte dintr-un vis frumos.

Când am venit, locul era în lucrări de reabilitare, încă nu se spărsese vechea pardoseală, erau schele, etc. Rememorez că era o zi de sărbătoare, a Sfântului Dumitru, când hotărâsem cu soția să mergem la o biserică ce poartă acest hram. Mai cunoșteam și Biserica „Sfântul Dumitru Colentina”, dar acolo

este mai aglomerat, iar noi preferăm liniștea. Pur și simplu, am simțit că aici ne este locul și am rămas. Cât timp? Atât cât va rândui Dumnezeu.

Sunteți foarte implicat în activitățile parohiei și țin să vă felicitați pentru asta. Practic sunteți un pilon de susținere. Ce vă place cel mai mult la Biserica „Sfântul Dumitru-Poștă”?

Mi-ar plăcea să fiu „un pilon de susținere”, așa cum spuneți. Pilonii de susținere, în structura unei clădiri, sunt elemente de rezistență. Nu-i cazul meu. Împreună cu soția mea am înțeles de mai mult timp că dacă dorești să ceri, trebuie mai înainte să dăruiești. Aici este locul unde simt că pot dăruia. Nu mă refer neaparat la bani, ci și la iubire, timp etc.

Care sunt activitățile preferate dintre cele organizate la biserică? Care vă rămân la inimă de fiecare dată?

În ultimii ani, m-am implicat în stabilirea și realizarea majorității acțiunilor Bisericii pentru că îmi place să ajut. Din păcate, resursele mele sunt limitate. Mi-ar plăcea să pot mai mult. Mi-a rămas în suflet, spre exemplu, munca în echipă pentru pregătirea bisericii cu ocazia resfințirii sale la sfârșitul anului 2019. Parțial, mi-au rămas în suflet acțiunile legate de colectarea de fonduri pentru ajutorarea copiilor aflați în nevoie. Îmi aduc aminte cu plăcere de câteva excursii făcute alături de enoriași, la inițiativa inimosului părinte paroh Mihai Gojgar.

Ce v-a determinat să rămâneți aici și să nu mergeți la altă biserică?

Cel mai mult îmi plac relațiile de prietenie și respect care sunt create între majoritatea membrilor acestei biserici. Cu siguranță sunt multe lucruri de îndreptat, dar pe măsură ce vom evolua spiritual și vom elimina balastul egoului, al mândriei, al bârfei, ne va fi din ce în ce mai bine. Sunt convins de acest lucru.

Există ceva ce ați schimba sau v-ar plăcea să fie diferit? Fie că ne referim la cei care calcă pragul bisericii, fie la situațiile apărute.

Nu sunt eu în măsură să dau sfaturi. Personal, caut să fiu cât mai implicat, în măsura posibilităților mele. Consider, totuși, că dacă am comunica mai mult, indiferent de poziția noastră în biserică, cu modestie și bună credință, am putea progresa mai repede și ne-ar fi mai bine tuturor.

Taina Sfântului Maslu (1 iulie 2020)

Foto: Mihai MIRCEA

Sfântul Ilie (20 iulie)

În fiecare an, în ziua de 20 iulie, creștinii ortodocși prăznuiesc marea sărbătoare a Sfântului Proroc Ilie.

Sfântul Ilie este cunoscut ca ocrotitor al recoltelor și aducător de ploi. De asemenea, poate arunca grindină sau provoca fulgere și tunete. Tot el alungă canicula și seceta de pe ogoare și răcorește pământul.

Când tună și fulgeră, Sfântul Ilie pleacă la vânătoare de demoni. Fulgerele sale cad pe pământ, dărâmă copaci și incendiază acoperișurile caselor. Se spune că acolo unde lovește fulgerul este ascuns un demon și Sfântul îi vine de hac. Tunetul este provocat de roțile carului și de viteza cu care trăsura sa aleargă.

Tradiția ne spune că, datorită

puterii imense ce-i fusese dată pentru a-i înlătura pe demoni, atunci când mergea cu carul prin cer, Sfântul Ilie zguduia tronul lui Dumnezeu. Din acest motiv, Dumnezeu i-a luat puterea dintr-o mână și dintr-un picior.

De Sfântul Ilie, tradiția ne relatează că se mănâncă primele roade ale verii, nuci și mere, al căror consum este interzis până în această zi, pentru a nu aduce grindina asupra pomilor și pentru a nu primejdui recoltele.

De Sfântul Ilie, femeile de la sate culeg busuioc și îl duc la biserică, așezându-l la icoane. Tot ele pregătesc pachete pe care le dau de pomană pentru sufletul copilașilor morți devreme. De asemenea, se pot împărți fructe, apă, flori de câmp și alte bucate.

TOACA

Toaca este un instrument folosit în Biserica ortodoxă pentru a anunța începerea slujbelor religioase. Începând din secolul al IV-lea, după ce creștinismul a devenit o religie liberă, slujbele religioase se anunțau prin clopoței sau trâmbiță (ca în Vechiul Testament) și direct prin bătăi în ușa, cu un ciocan de lemn. În locul acestora a rămas toaca, de lemn sau fier. Toaca este de trei feluri: toaca mică, toaca mare și tochița. Toaca de lemn este formată dintr-un ciocan de lemn și o scândură, pe care se bate cu ciocanul, după o anumită cadență. Toaca mică de lemn este portabilă, spre deosebire de toaca mare și de tochița de fier, care sunt fixate de clopotniță, ca și clopotele.

Toaca mică de lemn și tochița sunt folosite la bisericile mănăstirești și la catedrale. Ea se bate la începutul fiecărei slujbe, într-o singură stare, ocolindu-se biserica seara și dimineața, cu opririle și închinăciunile cuvenite, în cele patru laturi ale bisericii: întâi se bate în fața bisericii, apoi în latura de miazăzi, de răsărit, de miazănoapte și din nou în fața bisericii (la sărbători, sâmbătă seara și duminică dimineața, la praznice împăratești și la sfinți cu Polieleu). În noaptea Învierii, toaca se bate împreună cu clopotele.

Toaca semnifică stăruința și trezvia Bisericii care deșteaptă pe credincioși la slujbă, dar și efortul nostru de a bate la porțile lui Dumnezeu. Toaca devine așadar un instrument eshatologic, pentru că vestește intrarea Bisericii - Trupul lui Hristos - în cerurile slavei lui Dumnezeu: „Deschideți căpetenii porțile voastre și vă ridicați porțile cele veșnice, și va intra Împăratul Slavei. Cine este Acesta Împăratul Slavei? Domnul puterilor, Acesta este Împăratul Slavei” (Psalmul 23, 7).

ziarulumina.ro

Tudor Arghezi – viață în text

În ziua de 14 iulie 1967, s-a stins din viață scriitorul Tudor Arghezi, în vârstă de 87 de ani, pe numele său adevărat Ion Nae Theodorescu. Fondator al „esteticii urâtului” în literatura română, manifestată în volume precum „Flori de mucigai” și „Poarta neagră”, dar și autor a numeroase volume pentru copii, pline de sensibilitate și umor, precum „Cântec de adormit Mitzura” sau „Zdreanță”, interzis în primii ani ai regimului comunist, pentru a fi apoi reabilitat și sărbătorit ca poet național, Arghezi a trăit o viață intensă, plină de schimbări dramatice, reflectate în complexitatea operei sale.

Copilăria i-a fost marcată de lipsuri materiale, care îl obligă să muncească pentru a se întreține. Poezia de debut, „Tatălui meu”, exprimă sentimentele de amărăciune din această perioadă.

Aflat în căutarea unui drum, la 19 ani, s-a călugărit la Mănăstirea Cernica, cu numele de Iosif. Această perioadă reprezintă inspirația pentru poeziile intitulate „Psalmi”, aflate la granița dintre credință și răzvrătire, dar și pentru romanul „Cimitirul Buna Vestire”. Părăsește însă mănăstirea după patru ani și pleacă o scurtă perioadă în Franța, unde se nascuse din relația cu Constanța Zissu primul său copil, viitorul fotograf Eli Lotar.

Din cauza pozițiilor sale politice este închis de două ori, în 1918, sub acuzația de trădare, și în 1943, pentru un pamflet la adresa ambadorului german.

A fost câștigător al Premiului Herder în 1965 și s-a aflat pe lista nominalizărilor la Premiul Nobel pentru Literatură în același an.

Ultimele versuri le-a scris în 1967, dedicate soției sale, Paraschiva, care murise cu un an înainte. Alături de aceasta a avut doi copii, Barutu și Mitzura Arghezi, și a ridicat casa de la Mărțisor. Mormântul său se află, alături de al soției, în curtea casei, devenită casă memorială, parte din structura Muzeului Literaturii Române. Nu departe, în aceeași curte, se află cușca și mormântul cățelului Zdreanță.

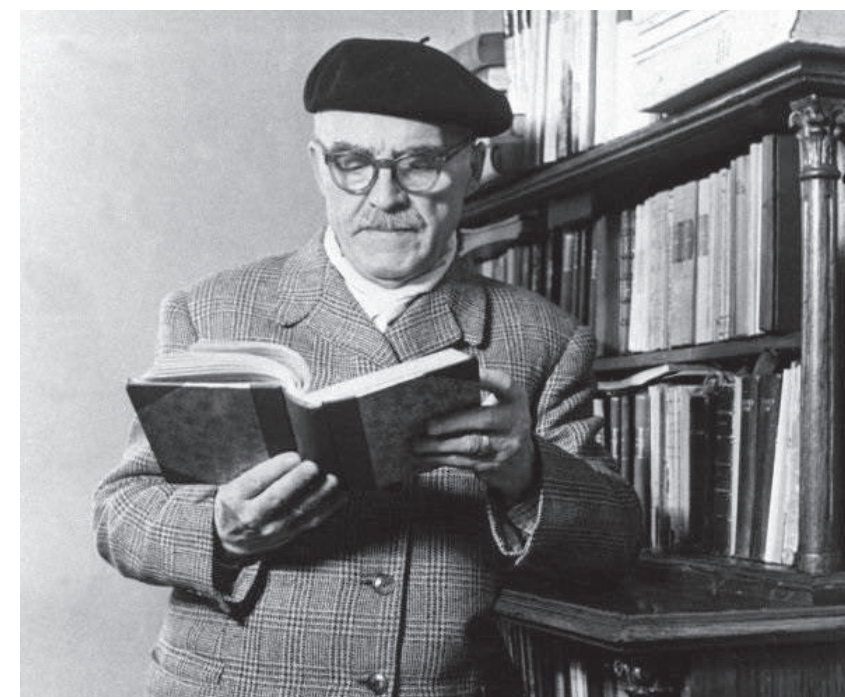
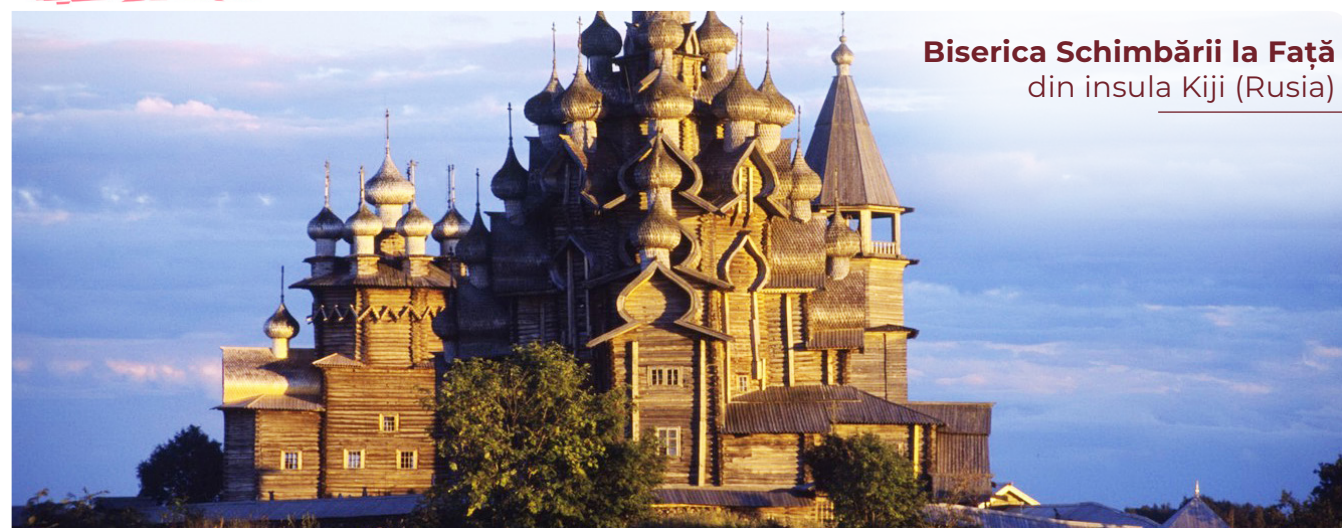

Foto: qmagazine.ro

Rubrică realizată: Horia-Ioan IOVA

Biserica Schimbării la Față
din insula Kiji (Rusia)

Foto: goodfon.com

Sfânta Comunitate de la Muntele Athos a anunțat un nou set de măsuri de relaxare a restricțiilor privind vizitele la mănăstirile și schiturile din Sfântul Munte. Astfel, numărul maxim al vizitatorilor și pelerinilor a fost ridicat la 20 pentru fiecare mănăstire, respectiv 15 pentru schituri. De asemenea, deplasarea de la un locaș la altul este din nou permisă. În ceea ce privește rămânerea peste noapte, aceasta este permisă unui număr de maxim 60 de persoane pentru întregul complex monastic, cu condiția notificării din timp a mănăstirilor unde vor fi oaspeți. (orthodoxianewsagency.gr)

După mai bine de 40 de ani, s-au reluat slujbele în Biserica Schimbării la Față din insula Kiji (Karelia, Federația Rusă). Numită și a opta minune a lumii, biserica de lemn, declarată monument UNESCO în 1990, a făcut obiectul unor ample lucrări de restaurare, începute în 2009. Principala provocare au reprezentat-o cele 16 turlă, unde au fost înlocuite

nu mai puțin de 34.000 de bucăți de șindrilă din lemn de plop. Lucrărilor, încheiate în această primăvară, le-au fost alocate peste 500 de milioane de ruble (aproximativ 7 milioane de dolari). (orthochristian.com)

Problema statutului Hagiei Sofia din Istanbul a fost pasată de către Curtea Supremă a Turciei către instituția președintelui, Curtea hotărând că decretul din 1934 al lui Kemal Atatürk privind transformarea moscheii în muzeu a fost și este în afara legii și menționând că președintele poate decide prin decret prezidențial destinația monumentului UNESCO. În timp ce mulți politicieni europeni au luat poziție împotriva transformării Hagiei Sofia în moschee, vicepreședintele Comisiei Europene, Margaritis Schoinas, deși a descris monumentul drept un simbol al coexistenței pașnice între religii și culturi, a declarat că un răspuns al Comisiei Europene va fi dat abia după ce autoritățile turce vor lua o decizie finală. (orthodoxtimes.com)

Vrei sa te implici?

Toți cei care vor să aducă un pic de bucurie semenilor pot sprijini, ca voluntari, acțiunile sociale. Avem nevoie de o echipă mai mare. Vino în echipa Asociației Umanitare Tadeu! Împreună vrem să facem viața mai liniștită pentru semenii noștri.

E-mail: asociatiaumanitaratadeu@gmail.com

Telefon: 0731 955 215

CONTRIBUȚIA ANUALĂ

Ne dorim mereu să facem din Biserica „Sfântul Dumitru-Poștă” un spațiu primitor și civilizat. Contribuția anuală de 100 de lei/ familie ne este de mare ajutor în acest sens.
Vă mulțumim!

Foto Coperta 4: Mircea FLORESCU

MASA SOCIALĂ DE SÂMBĂȚĂ

În continuare există o listă deschisă pentru cei care doresc să ofere masa socială de sâmbătă. Masa de sâmbătă este dedicată persoanelor cu posibilități materiale reduse și este un prilej de a da pomana noastră sufletelor celor adormiți.

Program liturgic | 13 – 26 iulie

MARȚI, 14 IULIE

- > 06:00 - Sfânta Liturghie
- > 07:30 - Program de spovedanie

MIERCURI, 15 IULIE

- > 18:00 - Sfântul Maslu

VINERI, 17 IULIE

- > 18:00 - Acatistul Sfintei Mc. Marina
- > 18:30 - Program de spovedanie

SÂMBĂȚĂ, 18 IULIE

- > 10:00 - Parastase*
- > 18:00 - Vecernia și Paraclisul Maicii Domnului

DUMINICĂ, 19 IULIE

- > 08:00 - Utrenia și Sfânta Liturghie
- > 18:00 - Vecernie cu Litie

LUNI, 20 IULIE †)

Sfântul Proroc Ilie Tesviteanul

- > 08:00 - Utrenia și Sfânta Liturghie

MARȚI, 21 IULIE

- > 06:00 - Sfânta Liturghie
- > 07:30 - Program de spovedanie

MIERCURI, 22 IULIE

- > 18:00 - Sfântul Maslu

VINERI, 24 IULIE

- > 21:30 - Priveghere de noapte

SÂMBĂȚĂ, 25 IULIE

- > 10:00 - Parastase*
- > 18:00 - Vecernia și Paraclisul Maicii Domnului

DUMINICĂ, 26 IULIE

- > 08:00 - Utrenia și Sfânta Liturghie
- > 18:00 - Vecernie, Litie și Procesiune cu sfintele moaște

*dacă sunt anunțate din timp

Strada Franceză nr. 1, sector 3, București

mihaigojgar@yahoo.com

www.sfantuldumitruropa.ro

facebook.com/revistadimitrios

BCR, Agenția Libertății - RO95 RNCB 0069 1109 8613 0001